

Nederlandse Luna is de eerste niet-Spaanse flamencozangeres

'Ik herkende enorme pijn'

VEEL SPANJAARDEN MOETEN ER NOG EVEN AAN WENNEN: een flamencozangeres van niet-Spaanse origine. De Nederlandse Luna Zegers studeerde gisteravond als allereerste buitenlander af op flamencozang aan het Esmuc-conservatorium in Barcelona.

door Sophie Kluivers

Binnen de flamencodans en -gitaar hebben al wel enkele buitenstaanders hun sporen verdiend, de zang was tot nu toe een louter Spaanse aangelegenheid. Het prestigieuze Esmuc-conservatorium is de enige plek ter wereld waar flamencozang op hoog niveau gedoceerd wordt.

Codes

„Het is lastig om door te dringen in die wereld. De Spaanse flamenco is van oudsher een traditie waarvan de codes binnen families worden doorgegeven”, zegt Zegers.

Haar donkere ogen, de emotie in haar zang, een

'Voor nuchtere Nederlanders heftige vorm van expressie'

snik in de stem die hoort bij flamenco en een prachtige Spaanse jurk; als Zegers op het podium staat verradt niets haar afkomst. Ze voelt zich thuis in de karaktervolle muziekstroming. „Dat is niet voor iedereen weggelegd”, zegt ze. „De flamencozang is een mengeling van klaagzang en uitbundige vrolijkheid, met voor nuchtere Nederlanders een soms wat heftige vorm van expressie.”

Levenservaring

Flamenco is ontstaan binnen arme milieus. De teksten gaan vaak over een verloren liefde, ziekte, depressie en de dood. Om dat goed over te kunnen brengen, moet je een bepaalde levenservaring hebben, vinden de Spanjaarden. Zegers heeft als jonge vrouw

Luna Zegers studeerde gisteravond als allereerste buitenlander af op flamencozang aan het conservatorium in Barcelona. „Het is lastig om door te dringen in die wereld.”

zes jaar tijd haar vader, moeder en haar zus aan zien. „Het hele gezin waarin ik was opgegroeid, was me ontvallen.”

Ze studeerde politicologie toen ze op haar 25e haar moeder moest begraven. Ze overleed aan de gevolgen van kanker. Zegers' vader en zus waren een paar jaar eerder beiden overleden aan een hersenziekte. „Het was het moment dat ik koos voor de muziek. Ik ging jazzstuderen aan het conservatorium in Amsterdam.”

„Door al het zingen, kwam ik in contact met mijn emoties. Het was te heftig. Iedere keer dat ik zong, brak er een tranenstroom door. Ik laste een studiepauze in en vertrok naar India.”

Gek genoeg was dat de

plek waar ze voor het eerst in aanraking kwam met flamenco. „De flamenco is beïnvloed door verschillende culturen, ook door de Indiase. Muzikanten die ik er ontmoette, lieten me de muziek horen. Ik was zo verbaasd dat het uit Europa kwam.”

Dood

In de flamenco vond ze wat ze in jazz miste. „Een manier van expressie. Flamenco raakte me veel dieper. Het thema van de dood is normaal. Er wordt volop over gezongen.”

In eerste instantie nam Zegers in 2006 drie maanden

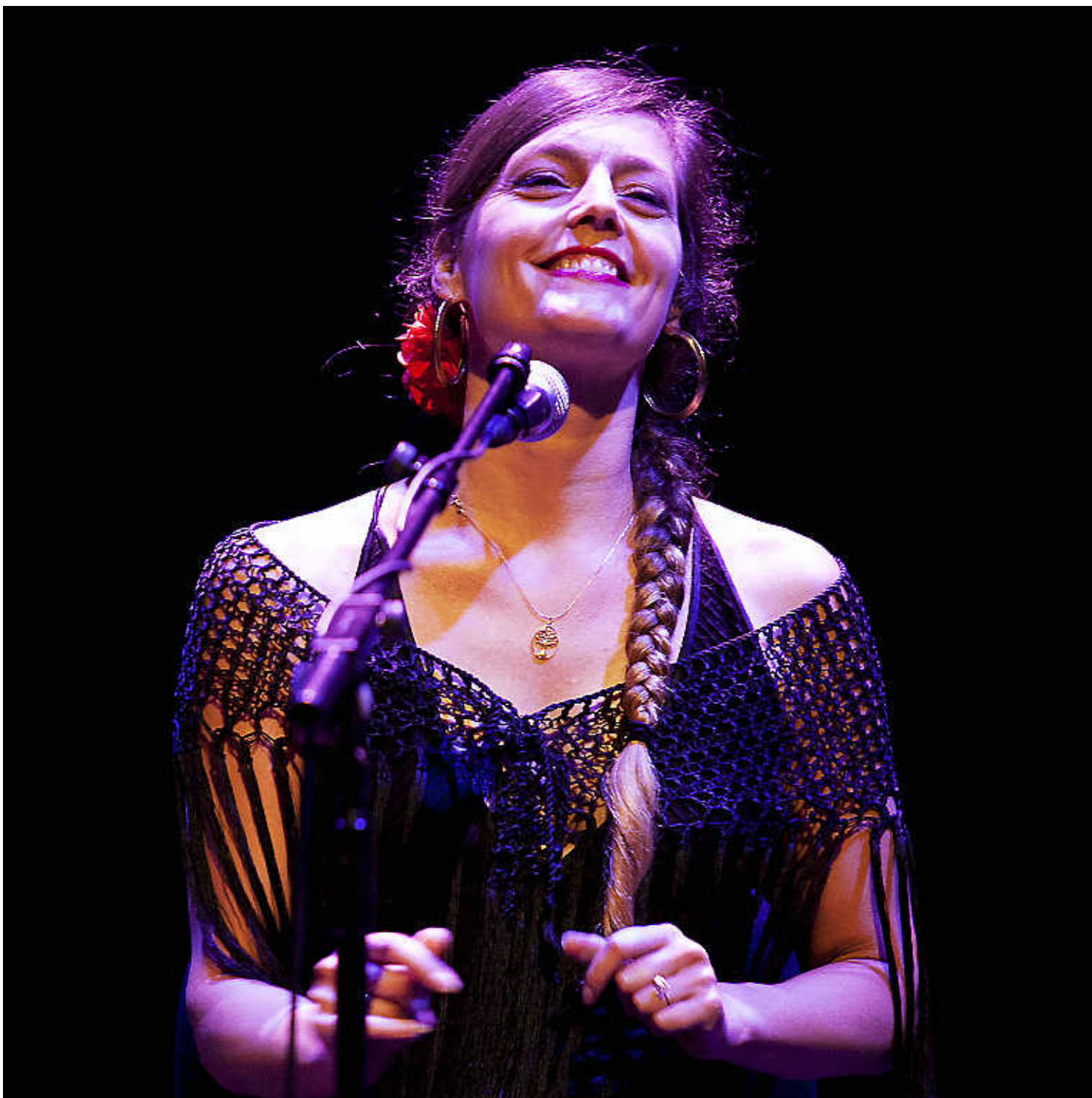
'Iedere keer dat ik zong, braken er tranen door'

les in Sevilla. „Ik kocht heel veel cd's en zat op mijn kamertje naar de muziek te luisteren. Hoewel ik de woorden nog niet verstond, raakten ze me zo ongeloof-

lijk diep. Ik herkende enorme pijn. Er was een connectie met het verdriet dat ik zelf voelde. Ik heb toen zo zitten huilen.”

Haar toelating aan het conservatorium van Barcelona was uniek. De meeste Spanjaarden vonden het fantastisch. „Ze vinden het een eer dat ik zo geïnteresseerd ben in hun muzikale cultuur. Maar ik krijg ook negatieve reacties. 'Afschuwelijk', 'wat denkt ze wel niet', de berichten op mijn Facebookpagina zijn soms hard. Ik denk dat het voortkomt uit een angst voor buitenstaanders in hun traditionele wereld.”

Zegers is klaar om als flamencozangeres de wereld te veroveren. Daarbij verloochent ze haar jazzachtergrond niet. „Ik schrijf mijn eigen muziek, wat nog niet veel gebeurt binnen het muziekgenre en gebruik daarbij ook jazzinvloeden. Ik wil de wereld van de flamencozang moderniseren.”

Hou 't kort

Bert Dijkstra

Wij, luilakken

Interessant, die theorie van vakantieganger René in De Telegraaf op zondag: Nederlandse toeristen zijn luier dan Grieken. René ligt daar op 't strand, ziet obers drankjes rondbrengen en denkt: 'Deze mannen werken vandaag echt harder dan ik'. Geniaal!

Dé manier om begrip te kweken voor de Griekse premier Tsipras. Wij zijn luie kadavers!

Voor iedereen die, zoals René, in Tsipras een held ziet, omdat hij maling heeft aan de EU en weigert te bezuinigen... Voor iedereen met respect voor een leider die 't verdomt om z'n schulden af te lossen... Reken even mee:

Van de Nederlanders tussen 55 en 65 jaar werkt 60%. Van de Grieken uit die leeftijdsgroep 36%. Tsipras wil niet knagen aan de pensioenen en ontslagbescherming herstellen. Dus knagen wij aan onze pensioenen en heffen wij onze ontslagbescherming op. Want iemand moet dokken, toch? Volgende stap: vakantiegeld inleveren. Dat heeft ook een voordeel. Kunnen we niet meer als toerist luier zijn dan de Griekse gastheer.

Scheelt toch al snel een portie schuldgevoel.

Reageren: bdijkstra@telegraaf.nl